

ümber loio pole kurwa süddamega, et ta
omma hea tahtmisse läbbi, ei olnud selle
õnnetuma rahvale kaswo saatnud. „Eks
„se olle mitte üks willefus ma peäl“!
mõtles ta käies ennese meles: „eks se olle
„mitte üks willefus, et waesed innimesed
„nenda mehel ja otse wägwise, omma en-
„nese õnnetusse pole tikkurwad. Se kulla-
„rahwas lassel holetusse läbbi omma
„wilja raisata, raiskab omma wähe war-
„vondust, raiskab omma terwist jomisse
„läbbi, ja sedda keik, et nemmad pari
„tunni pühapäwal woiwad rõõmsad olla,
„ja pärrast jälle keige näddala nälgä näh-
„ha, ja tõ kallal tüddineda ja nõrku-
„da! — Agga ma ei tahha weel mitte
„keik lotust ärrahelta! ehk ma tabban
„weel üksford monned seige peaga inni-
„messed, kes woiksid moistlikke nomimis-
„sele maad anda, ja aega möda parre-
„mad wisid ülleswõtta“!

Agga

Agga se kulla rahwas, kui Josef oli
ärralainud, naersid tedda selia tagga tem-
ma arousse pärrast, üteldes: „waat se
„on mees! ei ta julge mu ausa rahwa
„hulkas olla, selle süddant Jummalä wil-
„jõe rõmustand“! — Ja nenda pilkasi
nemmad tedda, seini kui päärw loia läks,
ja iggaüks loio pole piddi rõtma, hingama.

Teisel hommikul, kui selle rahwa pea
sai folgind, ja monned neist kõrtsi tullid
pohmelust wõtma, ja nende jut jälle Jo-
sepi peäle juhtus, siis ütles kullakubjas:
„et läkki ommeti waatma, kas siis meie
„aiad maas on, ja kas lojusjed suurt pilli
„orraselle on teinud, ehk wahhest ramb
„saksamees meid pettis, et meie agga pid-
„dime olle kanno mahhaja“ ma“. — Nem-
mad läksid ühheskõrs wäljale, ja leidsid
monnes kõhhas kulla aias sured aukud, ja
aja äres keik orras põllo otsad läbbi sõtku-
tud,